

Pas op voor "Het Zwerversevangelie"

Oorspr. titel: BEWARE OF "THE RAGAMUFFIN GOSPEL"

Update & uitbreiding 6-9-2007 (1ste publ. 30-8-2004)

<http://wayoflife.org/fbns/beware-ragamuffingospel.html>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

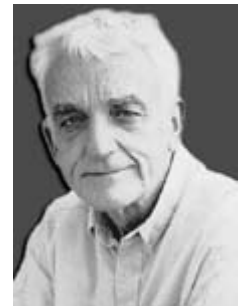
Het boek "The Ragamuffin¹ Gospel" (NL-uitgave "Het Zwerversevangelie", 2002), voor het eerst gepubliceerd in 1990, blijft een besmettelijk effect hebben op enkelingen en kerken.

Dit boek kwam voor het eerst onder mijn aandacht toen ik een onderzoek deed over hedendaagse christelijke muziek (HCM) in 1998, in voorbereiding op de publicatie *Contemporary Christian Music Under the Spotlight*. Sommige van de invloedrijkste HCM-musici zijn geweldig onder de indruk van *The Ragamuffin Gospel*. Vooraanstaanden onder hen zijn Michael W. Smith (die het voorwoord schreef in *The Ragamuffin Gospel*), Michael Card (die zijn oudste zoon noemde naar de auteur van *The Ragamuffin Gospel*), en wijlen Rich Mullins (die de Ragamuffin Band vormde).

De auteur van *The Ragamuffin Gospel* is Brennan Manning. Alhoewel hij Rooms-katholiek is, werd zijn boek gepubliceerd door Multnomah Press, de drukafdeling van Multnomah College of the Bible, een zogenaamd evangelisch instituut.

Niettegenstaande zijn grove ketterijen werd Manning goed ontvangen in evangelische kringen.

Zijn boeken werden aanbevolen door Philip Yancey, Eugene Peterson, Larry Crabb, Michael Card, Michael W. Smith, de leden van rockband U2, en vele anderen.

Brennan Manning

Hem werd gevraagd te spreken op de Life Impact 2006 Christian & Missionary Alliance conferentie in juli 2007. Hij sprak ook op de Northwest Regional Pastors Event in de Vineyard Church in Vancouver, B.C., in 2004.

Christianity Today promootte Manning in een interview op 6 oktober 2005 met de naam "The Ragamuffin Gospel, a spiritual classic". Nadat zij het artikel "A Coward Who Stayed to Help" publiceerden, wat Mannings verhaal was van zijn zozegde heroïsche hulpverlening aan slachtoffers tijdens de orkaan Katrina, moesten zij vijf dagen later een correctie publiceren waarin stond dat Manning toegaf dat hij het verhaal had verzonnen. In een verbale boodschap aan *Christianity Today* stelde hij vrolijk: "De wezenlijke waarheid: ik loog" ("Brennan Manning, Featured Speaker" James Sundquist, 24 juni 2007).

In de afgelopen twee decennia publiceerde Manning veel populaire boeken, aansluitend op *The Ragamuffin Gospel*, zoals: *Abba's Child: The Cry of the Heart for Intimate Belonging* (Navpress, 1994), *The Signature of Jesus* (Multnomah, 1996), *The Boy Who Cried Abba: A Parable of Trust and Acceptance* (1998, 2001), *Reflections for Ragamuffins* (1998), *A Ruthless Trust: The Ragamuffin's Path to God* (2000), *The Wisdom of Tenderness* (2002), *The Journey of the Prodigal* (2002), *The Wisdom of Tenderness: What Happens When God's Fierce Mercy Transforms Our Lives* (2002), *The Rabbi's Heartbeat* (Navpress, 2003), *Posers, Fakers, and Wannabes: Unmasking the Real You* (Navpress, 2003), *A Glimpse of Jesus: The Stranger to Self-Hatred* (2003), *Above All: He*

¹ Ragamuffin: schooiertje (Van Dale E/N).

Took the Fall and Thought of Me (2003), *Lion and Lamb: The Relentless Tenderness of Jesus* (Revell, 2004).

HET VALSE EVANGELIE VAN MANNING

Mannings website geeft zijn biografie weer. Wat schittert door afwezigheid is zijn getuigenis van redding. In plaats daarvan vinden we volgende verklaring:

“In februari 1956, terwijl Manning mediteerde bij de staties van de kruisweg, bezegelde een krachtige ervaring van de persoonlijke liefde van Jezus Christus, de roep van God over zijn leven”.

Er is geen berouw/bekering, geen afwijzen van valse evangeliën, geen Schriftuurlijke wedergeboorte, slechts een “bezegeling” van wat begon met een kinderdoop. Manning werd Franciscaans priester en alhoewel hij niet langer actief is, blijft hij de godslasterlijke katholieke mis bijwonen en promoten. Wanneer hij thuis is in New Orleans, woont hij de dagelijkse ochtendmis bij in de Holy Spirit Catholic Church.

Manning predikt een vals antinomianistisch², door psychologie beïnvloed evangelie, hetgeen betekent dat hij gelooft dat een persoon gered kan worden en blijven doorgaan te leven in de grootste zonde, zonder berouw. Overeenkomstig Rome's voetspoor verbloemt het evangelie van Manning de basis voor verlossing, i.e. de dood en bloedstorting van Jezus (zelfs als hij er lippendienst aan geeft), en ontkent hij de noodzaak van de nieuwe geboorte. Manning gebruikt bijbelse termen maar hij herdefinieert ze, geeft ze onbijbelse betekenissen. Zijn geschriften zijn gevuld met halve waarheden en verklaringen van waarheid die gevolgd worden door contradicties op deze verklaringen.

Manning citeert voortdurend uit, en bevestigt onvoorwaardelijk, de geschriften van valse leraars zoals Paul Tillich (een overspelige neo-orthodoxe theoloog), Carl Jung (die schreef onder de leiding van een demon en die het Christendom als een mythe beschouwde), Beatrice Bruteau (een proponent van de new age “ik ben God” ketterij), Henri Nouwen, Thomas Merton, Teresa of Avila, en Francis MacNutt (Rooms-katholieken), Pierre Teilhard de Chardin (mysticus), Morton Kelsey (een discipel van Agnes Sanford), Thomas van Aquino en “Sint” Augustinus (vaders van de katholieke kerk), Dietrich Bonhoeffer (een vader van de neo-orthodoxie).

Manning zegt: “Een persoon evangeliseren is tot hem zeggen: ook u bent geliefd door God in de Heer Jezus” (*The Ragamuffin Gospel*, 2de editie, 2000, p.120). Dit is niet het Evangelie en zeker geen schriftuurlijke evangelisatie. Dat God van zondaars houdt is slechts één facet van de zaak; God is ook heilig en Hij zal op grond van elke fractie van Zijn Wet oordelen. Het bijbelse Evangelie begint met het slechte nieuws van de menselijke gevallen toestand, zijn schuld, en enkel wanneer de zondaar dit erkent en berouw heeft, en zijn vertrouwen exclusief op Jezus Christus stelt, kan hij Gods liefde ervaren op een reddende manier (Romeinen 3:21 - 4:25).

Manning zegt: “God is a kooky God who can scarcely bear to be without us” (God is een geschifte God die nauwelijks zonder ons kan zijn. *The Ragamuffin Gospel*, p. 165). Het is godslasterlijk God te beschrijven als “kooky” (geschift). En als Zijn liefde betekent dat Hij “nauwelijks zonder ons kan zijn” waar gaat de hel dan over? Jezus waarschuwde frequent voor de hel, en waarschuwde in feite dat de meeste zondaars daar naartoe zullen gaan. “Ga binnen door de nauwe poort, want wijd is de poort en breed is de weg die naar het verderf leidt, en velen zijn er die daardoor naar binnen gaan; maar de poort is nauw en de weg is smal die naar het leven leidt, en weinigen zijn er die hem vinden” (Matt. 7:13-14).

Schrijvend over de vrouw in Johannes 8 die betrapt werd op overspel, zegt Manning dat Jezus “didn't demand a firm purpose of amendment” en “didn't seem too concerned that she might dash back into the arms of her lover” (*The Ragamuffin Gospel*, 1990, p. 167). Integendeel, Jezus beval haar: “Ga heen en zondig niet meer” (Joh. 8:11). En overeenkomstig, nadat Jezus een kreupele man genas in Joh. 5, beval Hij hem: “Zondig niet meer, opdat u niet iets ergers overkomt” (Joh. 5:14).

Manning noemt enkele mensen die hij heeft ontmoet: een vrouwelijke prostituee, een vrouw die abortus pleegde en een mannelijke homoseksueel (*Ragamuffin*, pp. 32-33), en hij beweert dat al

² Antinomianisme: Opvatting dat, wanneer men het evangelie aanvaardt, de morele wet niet langer van toepassing is. Het misbruiken dus van de christelijke vrijheid in het nieuwe verbond.

deze mensen gered zijn alhoewel zij hun zonde rechtvaardigen en geen intentie hebben zich daarvan af te keren. De apostel Paulus spreekt Mannings dwaling tegen in 1 Korinthiërs 6:9-13:

“Of weet u niet dat onrechtvaardigen het Koninkrijk van God niet zullen beërven? Dwaal niet! Hoerders, afgodendienaars, overspelers, schandknepen, mannen die met mannen gemeenschap hebben, dieven, hebzuchtigen, dronkaards, lasteraars en rovers zullen het Koninkrijk van God niet beërven. En sommigen van u zijn dat geweest, maar u bent schoongewassen, en geheiligd, en gerechtvaardigd, in de naam van de Heere Jezus en door de Geest van onze God. Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar niet alle dingen zijn nuttig. Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar ik zal mij niet onder de macht van iets laten brengen. Het voedsel is voor de buik en de buik voor het voedsel, maar God zal zowel die buik als dat voedsel tenietdoen. Het lichaam nu is niet voor de hoererij, maar voor de Heere en de Heere voor het lichaam” (1 Kor. 6:9-13).

De kerkleden te Korinthe hadden in allerlei soorten van goddeloosheid geleefd voordat zij gered werden, maar nadat zij in Christus geloofden waren zij veranderd, en Paulus waarschuwde hen om niet terug te keren naar hun vroegere levens. Hij waarschuwde hen in het bijzonder voor ontucht. Het evangelie van Christus leert dat zondaars gered zijn door Gods genade zonder werken, maar het leert ook dat zij gered werden “tot goede werken, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen” (Efeziërs 2:8-10).

De apostel Johannes leerde: “En hierdoor weten wij dat wij Hem kennen, namelijk als wij Zijn geboden bewaren. **Wie zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in hem is de waarheid niet**” (1 Joh. 2:3-4).

Manning zegt: “Er is iets radicaal fout wanneer de lokale kerk een persoon afwijst die geaccepteerd is door Jezus: wanneer een hardvochtig, oordelend en onvergeeflijk oordeel wordt geveld over homoseksuelen; wanneer een gescheiden mens de communie geweigerd wordt; wanneer het kind van een prostituee geweigerd wordt voor de doop; wanneer een gesecculariseerde priester de sacramenten verboden wordt” (*The Ragamuffin Gospel*, p. 30).

Er zit een wereld van verwarring en leerstellige dwaling in deze verklaring. Ten eerste: de Schrift beveelt kerken hen af te wijzen die beweren gered te zijn maar die in grote zonde leven (1 Kor. 5). Ten tweede: Manning neemt aan dat dingen oordelen aan de hand van Gods Woord “hardvochtig” en “onvergeeflijk” is, maar dat hoeft zeker en vast niet het geval te zijn. Gelovigen worden door God onderricht alle dingen te beproeven en het goede te behouden (1 Thess. 5:21). De Bijbel zegt: “De geestelijke mens beoordeelt alle dingen...” (1 Kor. 2:15). Ten derde: Manning beweert dat vergiffenis moet geschonken worden ongeacht of er inkeer is bij de zondaar, maar de Bijbel zegt dat zonder berouw en bekering er geen vergiffenis is (Lk. 13:3, 5; Hd 17:30; 20:21; 26:20; 2Ko 7:9-10; 2Pt 3:9). Jezus zei: “Wees op uw hoede. Als nu uw broeder tegen u zondigt, vermaan hem. En als hij tot inkeer komt, vergeef hem” (Lukas 17:3). Ten vierde: Manning beweert dat God de homoseksueel accepteert ongeacht of hij zich bekeert en verandert, maar de Bijbel zegt dat de zondaar zich moet bekeren en dat zij die werkelijk gered zijn ook veranderd zijn. “Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie, alles is nieuw geworden” (2 Kor. 5:17). Ten vijfde: Manning leert de ketterij van de kinderdoop, waar de Bijbel zegt dat de doop enkel voor gelovigen bestemd is (Markus 16:15). Ten zesde: Manning verdedigt het katholieke priesterschap, terwijl het Nieuwe Testament zegt dat elke gelovige een priester is in Christus (1 Petrus 2:5, 9). Ten zevende: Manning verdedigt de onscriptuurlijke katholieke sacramenten alhoewel die geen enkele steun vinden in de Schrift.

Manning beweert zelfs dat zij die het merkteken van het Beest aannemen gered zullen worden. “En hij [Christus] zal tot ons zeggen: ‘Verdorven wezens, jullie die naar het beeld van het beest zijn en zijn merkteken dragen, maar kom niettemin jullie ook’” (*The Ragamuffin Gospel*, p. 21). Integendeel, het boek Openbaring stelt duidelijk dat al wie het teken van het Beest aanneemt, in de hel zal komen. “En een derde engel is hen gevolgd, die met een luide stem zei: Als iemand het beest en zijn beeld aanbidt, en het merkteken op zijn voorhoofd of op zijn hand ontvangt, dan zal hij ook drinken van de wijn van de toorn van God, die onvermengd is ingeschonken in de drinkbeker van Zijn toorn, en gepijnigd worden in vuur en zwavel voor het oog van de heilige engelen en van het Lam. En de rook van hun pijniging stijgt op tot in alle eeuwigheid, en zij die het beest en zijn beeld aan-

bidden, hebben dag en nacht geen rust, evenmin als iemand die het merkteken van zijn naam ontvangt” (Op. 14:9-11).

HET PROMOTEN VAN OOSTERSE MEDITATIE

Manning is een van de vele schrijvers vandaag in “evangelische” kringen die oosterse-stijl-meditatie promoot. In *The Ragamuffin Gospel* moedigt hij het gebruik van mantra’s aan om de geest te ledigen. Hij onderricht christenen om een acht-woorden-mantra te herhalen (“The Lord is my Shepherd, I lack nothing”), tien minuten lang. Hij zegt:

“De eerste stap naar vernieuwing begint met te aanvaarden waar u bent en het laten blijken van uw armoede, zwakheid en leegheid voor de liefde die alles is. Tracht niet iets te voelen, iets te denken, of iets te doen ... Forceer gebed niet. Simpel relaxen in de aanwezigheid van God waar u half in gelooft en vraag voor een ‘touch of folly³’ (zoiets als: aaraking van onzinnigheid)” (*The Ragamuffin Gospel*, p. 196).

Verder geraakt Manning niet in het onderrichten hoe men het evangelie moet ontvangen, en wat hij zegt het is onschriftuurlijk. De Bijbel nodigt de zondaar niet uit om te relaxeren in de aanwezigheid van God en half te geloven, maar vraagt om berouw, bekering en om volwaardig te geloven vanuit het hart. Het model voor ons geloof is Abraham, die “niet verzwakt in het geloof” was (Rom. 4:19) en “hij heeft aan de belofte van God niet getwijfeld door ongeloof” (Rom. 4:20). Manning suggereert dat de zondaar het niet nodig heeft aan iets te denken. Maar de Bijbel leert dat wij het Evangelie moeten geloven, en dat houdt in de dood, begraving en opstanding van Christus voor onze zonden (1 Kor. 15:1-4). Als men wil gered worden is er heel wat te bedenken!

Manning promoot visualisatie. Hij onderricht mensen zich te visualiseren hoe het uiterlijk van Jezus mocht geweest zijn (p.197). Dit is lege afgoderij. Niemand weet hoe Jezus eruitzag en wanneer ik mij visualiseer wat IK DENK hoe Hij eruitzag dan creëer ik mijn eigen afgodsbeeld.

Manning promoot stille meditatie. Ooit bracht hij zes maanden door in isolatie in een grot in Spanje. Hij mediteert elke dag in stilte. Hij brengt acht dagen per jaar door in een retraitecentrum in Colorado, als Jezuïet, waarbij hij slechts 45 minuten per dag spreekt. Zijn voornaamste geestelijke leider is een dominicaanse non.

In zijn boek *Abba’s Child*, beveelt Manning de geschriften aan van Beatrice Bruteau. Zij is de stichter van The School for Contemplation en gelooft dat God binnenin elk menselijk wezen is. Zij zegt dat elk persoon kan zeggen: “Ik Ben”, en dat is de naam van de Almachtige God.

De meditatie die Manning promoot is puur Hindoeïsme. Ik heb het beoefend als lid van de Self-Realization Fellowship Society, voordat ik gered werd, en ik ken mensen die demonisch bezeten werden door dit te beoefenen.

Het is niet verwonderlijk dat Manning populair is in evangelische kringen, gezien de populariteit van Rooms-katholieke meditatieve gebedstechnieken.

Toen ik in februari 2000 op onderzoek uittrok naar het Golden Gate Theological Seminary in San Francisco, een Southern Baptist school, vond ik dat het meeste verplichte leesmateriaal voor de cursus “Classics of Church Devotion” boeken waren van katholieke auteurs. Dit waren o.a. *Geestelijke Oefeningen* door Ignatius van Loyola (stichter van de Jezuïeten), *The Cloud of Unknowing* (door een onbekende 14de eeuwse katholieke monnik), *New Seeds of Contemplation* door Thomas Merton (een katholieke bekeerling van het anglicanisme), *Confessiones* van Augustinus (een van de vaders van de Rooms-katholieke kerk), *Imitatio Christi* door Thomas a Kempis, *Geselecteerde Werken* van Bernardus van Clairvaux, en *De verblijven van het Innerlijk Kasteel* door Theresia van Avila (de twee laatsten zijn katholieke “heiligen”).

Op onderzoek in de Vineyard Church in Anaheim, Californië, op 31 augustus 2003, ging de voordracht over contemplatief gebed. De spreker beschreef dit als “voortdurend op iets staren” en “achteruit liggen drijven op de rivier van Gods vrede”. Hij citeerde de “heilige” Johannes van het Kruis:

³ In Vlaanderen (en in het Frans) kent met de term ‘folie’ (klemtoon op ie): dwaasheid, buitensporige uitgaven/dingen doen. “Een folieke doen” betekent bij ons iets doen of aankopen wat eigenlijk niet nodig is maar wel plezier geeft.

“het is in de stilte dat wij Hem horen”. De Vineyard-spreker beval de geschriften aan van wijlen Thomas Merton, een katholiek priester die zich bekeerde van de Anglicaanse kerk en wiens geschriften invloedrijk zijn in de “centrerend gebed” beweging. Merton verbleef de laatste 27 jaar van zijn leven in een Trappistenklooster, toegewijd aan Maria (Abbey of Our Lady of Gethsemani in Kentucky) en promoveerde de integratie van heidense praktijken zoals zenboeddhisme in het Christendom. De titels van sommige van zijn boeken zijn: “Zen and the Birds of the Appetite”, “The Way of Chuang Tzu”, en “Mystics and the Zen Masters”. Drie jaar lang leefde Merton als een compleet kluizenaar.

Brennan Manning beval ook de geschriften van Merton aan. In *Signature of Jesus*, geeft Manning volgend citaat van William Shannon: “Tijdens een conferentie over contemplatief gebed werd de vraag aan Thomas Merton gesteld: ‘Hoe kunnen we het best mensen helpen om de eenheid met God te bereiken?’ Zijn antwoord was erg duidelijk: ‘We moeten hen zeggen dat zij alreeds verenigd zijn met God’. Contemplatief gebed is niets anders dan tot bewustzijn komen van wat er reeds is”.

HET ANTI-FUNDAMENTALISME VAN MANNING

In het licht van Mannings houding tegenover een strikt fundamentalistische benadering van de Schrift is het geen wonder dat de Contemporary Christian Music massa en de New Evangelicals zo van hem houden. Zij herkennen in hem beslist de stem van een van hen, in volgende uitspraken.

Manning waarschuwt voor “academici die Jezus zouden willen gevangen zetten in de ivoren toren van exegesis⁴” (*The Ragamuffin Gospel*, p. 14). Overeenkomstig de modetrend bij theologische modernisten, plaatst Manning Jezus dus tegenover de Bijbel en negeert daarmee het feit dat wij niets van Jezus weten los van de Bijbel. En Manning veracht leerstellig dogmatisme en ontkent het duidelijke feit dat elke definitie van wie Jezus is, en wat Hij deed, gebaseerd is op bijbelse exegese, en dus een leerstellig gegeven is.

Manning waarschuwt voor “the Bible thumper” (lett.: de bijbelbeuker; iemand die met de Bijbel slaat) (*The Ragamuffin Gospel*, p.36).

Manning zegt dat wij zouden moeten “luisteren naar mensen in andere denominaties en religies” en we zouden geen “demonen moeten zoeken in degenen met wie wij het oneens zijn” (*The Ragamuffin Gospel*, p.65).

Overeenkomstig de typische, nieuw-evangelische modetrend, waarschuwt Manning tegen “either-or” (ofwel-of) en opteert eerder voor het mythische “both-and” (beide-en). Hij zegt: “Als we ons open opstellen, zullen we zelden onze toevlucht nemen tot ‘either-or’ (ofwel-of) , ofwel schepping of evolutie, vrijheid of wet, heilig of seculier, Beethoven of Madonna. Wij focussen op ‘both-and’ (beide-en) er volledig van bewust dat Gods waarheid niet gevangen kan gezet worden in een kleine definitie. ... Maar de open geest realiseert zich dat de realiteit, de waarheid, en Jezus Christus ongelofelijk ‘open-ended’ zijn” (p.65).

Het is duidelijk dat Manning een geheel andere religie heeft dan de apostelen, die bijzonder dogmatisch waren. De apostel Johannes, bijvoorbeeld, zei: “Wij weten dat wij uit God zijn en dat de hele wereld in het boze ligt” (1 Joh. 5:19). Vanuit het perspectief van het slappe kan-me-nergens-opvastpinnen-christendom van Brennan Manning is 1 Joh. 5:19 ongelooflijk enggeestig en slecht opgesteld, maar ik zal wat graag mijn standpunt innemen bij de apostelen van de Heer.

Merk ook Mannings openheid op ten aanzien van de meest extreme vormen van wereldgezindheid, zoals in zijn voorbeeld van Madonna, “The Material Girl”, tot uiting komt.

MANNING EN HOMOSEKSUALITEIT

Manning identificeert “homofobie” als “een van de ernstigste en ergerlijkste morele kwesties van deze generatie” (*Abba’s Child*).

Een fobie is een onredelijke angst voor iets, in dit geval homoseksualiteit. Dus, Manning wil ons doen geloven dat zij die homoseksuelen afwijzen, en die niet willen dat zij de maatschappij beïn-

⁴ Exegese: Verklaring van een geschrift, in het bijzonder van de Bijbel, syn. bijbelverklaring, uitlegkunde.

vloeden, en die tegen hun homoparades en hun “huwelijken” zijn, een soort van psychologische ziekte hebben. In feite is, volgens Manning, een van de ernstigste morele kwesties van onze dagen, de afwijzing van homoseksualiteit door bijbelgelovigen.

Om consistent te zijn moet Manning daarom Paulus in het “homofobe” kamp onderbrengen, want Paulus veroordeelde homoseksualiteit streng.

Paulus over homoseksualiteit: “Daarom heeft God hen overgegeven aan oneervolle hartstochten, want ook hun vrouwen hebben de natuurlijke omgang vervangen door de tegennatuurlijke. En evenzo hebben ook de mannen de natuurlijke omgang met de vrouw opgegeven, en zijn in wellust voor elkaar ontbrand: mannen plegen schaamteloze handelingen met mannen en ontvangen het verdiende loon voor hun dwaling in zichzelf” (Rom. 1:26-27).

Multnomah Press werd door bijbelgelovigen geconfronteerd met de leerstellige dwalingen van Brennan Manning en zijn boek, maar zij blijven het publiceren tot op vandaag. (Van de andere kant heeft Multnomah het boek gedropt van Dave Hunts meesterlijke boek “What Love Is This”, zich buigend voor de woeste aanval van calvinisten die vinden dat Hunt niet gekwalificeerd is om te schrijven over een onderwerp als dit).

Pas op voor *The Ragamuffin Gospel - Het Zwerversevangelie*. Het is een “ander evangelie” (Galaten 1:6). Het ware Evangelie is “het Evangelie van de heerlijkheid” (1 Tim. 1:11), en alhoewel het een evangelie is van genade voor zondaars, is er helemaal niets “ragamuffin” (lett. schooierachtigs) aan.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm